

THE THREE NO'S - Johan Söderström
Tenthous Oslo 27. - 21. mai 2017
(scroll for english)

Tittelen på tredelte verket refererer til en berømt del av Khartoum-resolusjonen utstedet av Den arabiske liga (Egypt, Syria, Jordan, Libanon, Irak, Algerie, Kuwait og Sudan) i 1967, som lyder - "Ingen fred med Israel, ingen anerkjennelse av Israel, ingen forhandlinger med Israel". Selv om resolusjonen ikke ble håndhevet og ikke lenger er relevant for Palestinakonflikten, er tekstens kategoriske avvisningen interessant. Ikke minst som et alternativ til oppfatningen om at konflikter generelt kan og bør løses gjennom dialog og utvikling av kompromisser. Arbeidet kan sees på som en støtteerklæring for den palestinske kampen, men kan også forstås som en refleksjon rundt kamp og motstand på flere nivåer.

I en situasjon hvor en konflikt er et resultat av maktmisbruk, kan de å innlede en dialog mellom partene fungere som en forlengelse av overgrepet. Hvis den ene parten tilegner seg rettigheter på bekostning av den andre, noe som ofte sker i konflikter, så vil forhandlinger med den vinnende part oppleves som en bekreftelse av maktforholdet, og en anerkjennelse av overgrepets legitimitet.

Innenfor en skandinavisk, og vestlig kontekst, er uttalte konflikter og fiendtlighet sett på som unntakstilstand. Noe som ikke bør vare for lenge. Forhandling, kompromiss, forståelse og tilgivelse, oppfattes utelukkende som positive begrep. Men de kan også være maktmidler. Makthavere og ulike institusjoner har gjennom historien har alltid brukt dem som argument for å gjennomføre sin vilje. Etablerte kanaler for konflikthåndtering kan fungere som en forlengelse av makten. Krav om å løse, eller håndtere, en konflikt gjennom normalisering av forholdet, blir for den tapende part en form for underkastelse.

Dette blir spesielt tydelig når man i tråd med maktteorien til filosof og idéhistoriker Michel Foucault, ikke ser på makt som plassert hos bestemte agenter eller institusjoner, men heller som nedfelt i diskursen som helhet. Makt består av å definere hva som kan beskrives som sant, og sette grenser for hva som er mulig. På denne måten kan normen om samtykke fungere som maktpåliggende. Derfor kan avvisning i mange sammenhenger i stedet være en effektiv form for kamp eller motstand, som ved streik eller boikott. Ekstreme uttrykk for avvisning som sultestreik eller selvmord, er noen ganger det eneste mulige uttrykk for motstand, når maktbalansen er svært skjev.

I sosiale sammenheng, blir de som insisterer på å belyse eller opprettholde en konflikt ofte sett på som vanskelige eller ubehagelige. Men for å skape en avstand mellom seg selv og den angripende part, når en urett eller overgrep er begått, kan det være avgjørende for å opprettholde sin egen integritet, og muliggjøre en positiv utvikling hos en selv. Klare grenser og avstand er tross alt bedre enn påtvungne løsninger, selv om de kan bli oppfattet som avvisende og kategoriske av omgivelsene.

THE THREE NO'S - Johan Söderström
Tenthaus Oslo 27. - 21. mai 2017

The title of this triptych refers to a legendary sentence in the Khartoum resolution issued by the Arab League (Egypt, Syria, Jordan, Lebanon, Iraq, Algeria, Kuwait and Sudan) in 1967. It reads - "No peace with Israel, no recognition of Israel, no negotiations with Israel." Although the resolution was never enforced, and is no longer relevant to the Palestinian conflict, the text's categorical rejection remains of interest. Not least as an alternative to the common notion that conflicts can and should always be resolved through dialogue and compromise. The work can be viewed as a statement of support for the Palestinian struggle, but it can also be understood as a reflection on struggle and resistance on many different levels.

In a situation where conflict is a result of a sustained abuse of power, initiating a dialogue between the parties can function as an extension of the actual assault. If one party exercises power at the expense of others, which often is the case in conflicts, then negotiations with the dominant party can be experienced as a confirmation of the power structure, and be recognized as a legitimation for the abuse.

Within a Scandinavian and Western context, open conflict and hostility are seen as temporary exceptions to the norm and shouldn't last too long. Negotiation, compromise, understanding and forgiveness, are perceived purely as positive concepts, even so, they can also be instruments of power. Throughout history, rulers and various institutions have used them as arguments to enforce their will thus showing that established channels for conflict management can function as an extension of existing power structures. Requirements to solve or handle conflict through the normalization of relations, is for the losing party, a further form of submission.

This becomes especially apparent when you read the situation through Michel Foucault's power theory, and refrain from viewing power as something directly tied to specific agents or institutions, but rather as embedded in the discourse as a whole. Power consists of defining what can be described as true, and setting boundaries for what is viewed as possible. In this way, the call for acting within the norm of consent, is imperative. Thus the rejection of any cooperation can be a more effective tool for struggle or resistance, as we see in strikes and boycotts. When the balance of power is very uneven, the only possible means of resistance can be extreme versions of this rejection, such as hunger strike or suicide.

In a social context, those insisting on illuminating or sustaining a conflict, are often looked upon as difficult or unpleasant. However, in the case of an abuse of power, creating a distance between the victims and the aggressor, may be essential for maintaining integrity, and enable the potential of positive self development. Clear boundaries and distance, are usually better than forced solutions, even though this can be perceived as repellant and categorical by the surroundings.